

01 AOUT 2006

1

AFSCHRIJFT afgeleverd aan

Gilliams

Wij: art. 260, 2°

Wb. registratie)

(G.W., art. 792-1030)

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUSSEL

NR. 06/4993/A register van kort geding

Bijlagen: 1 dagvaarding /
2 conclusies /

1827
06

Vordering tot staking – Artikel 55 van de wet van 30 juni 1994 betreffende het auteursrecht en de naburige rechten – het begrip intracommunautaire aankoper - artikel 1 en 3 van het K.B. van 28 maart 1996 betreffende het recht op vergoeding voor het kopiëren voor eigen gebruik voor de auteurs, de uitvoerende kunstenaars en de producenten van fonogrammen en van audiovisuele werken

copij

in zake van :

De burgerlijke vennootschap onder de vorm van een coöperatieve vennootschap met beperkte aansprakelijkheid **Auvibel**, met zetel te 1000 Brussel, Vilain XIII straat 53-55, KBO nr. 0453.673.453;

eisende partij,
vertegenwoordigd door Mter.Goossens loco Mter Gilliams advocaat te 1000 Brussel, Goedheidsstraat 5-7;

tegen :

1. , met zetel te 46342 Velen-Ramsdorf,
2. , met zetel te 8279 Holzem,
3. , met zetel te Isle of Man IM 992,

verwerende partijen,
vertegenwoordigd door Mter , advocaat te 3500 Hasselt,

B-KV
V-EV

In dit geding wordt geconcludeerd en gepleit in het Nederlands ter openbare zitting van 20.07.2006;

Na beraad spreekt de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel volgend bevelschrift uit :

PROPERT.
N° 06/30527

1

Gezien :

- de dagvaarding betekend op 24 februari 2006;
- de syntheseconclusie neergelegd voor eisende partij op de zitting van 04.07.06;
- de syntheseconclusie neergelegd voor verwerende partijen op de zitting van 18.07.06;

Gehoord in hun pleidooien de raadslieden van partijen;

1. De vorderingen

De vordering die eiseres met toepassing van artikel 87 § 1 van de wet van 30 juni 1994 betreffende het auteursrecht en de naburige rechten, tegen verwerende partijen richt, strekt ertoe :

- (1) vast te stellen dat verwerende partijen, door het aan in België gevestigde consumenten (privé-personen en ondernemingen die eindgebruiker zijn) te koop aanbieden en/of verkopen van dragers die gebruikt kunnen worden voor het reproduceren van geluids- en audiovisuele werken, zonder daarvan aangifte te doen bij eiseres en de vergoeding voor het kopiëren voor eigen gebruik te betalen, inbreuk maken op artikel 55 van de Auteurswet, en dienvolgens,
- (2) de staking van de inbreuk te bevelen op straf van een dwangsom van 5.000 EUR per inbreuk of, indien het bedrag van de vergoeding verschuldigd over de transacties waarvoor geen tijdige en correcte aangifte werd gedaan hoger zou zijn, twee keer het bedrag van de verschuldigde vergoeding, in het ene of andere geval per dag dat de inbreuk voortduurt,
- (3) overeenkomstig artikel 87 § 1, alinea 6 van de genoemde wet van 30 juni 1994, de bekendmaking van het vonnis te bevelen op kosten van verwerende partijen in twee tijdschriften naar keuze van eiseres,
- (4) het vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad niettegenstaande alle verhaal en met uitsluiting van de mogelijkheid tot kantonement of borgstelling,
- (5) Verweerster te veroordelen tot de kosten van het geding, daarin begrepen de rechtsplegingsvergoeding.

2. De feiten

2.1. - Eiseres is een beheersvennootschap opgericht in uitvoering van artikel 55, lid 5 van de wet van 30 juni 1994 betreffende het auteursrecht en de naburige rechten, belast met de inning en verdeling van de vergoeding voor de reproductie voor eigen gebruik die verschuldigd is bij de verkoop van dragers die gebruikt kunnen worden voor het reproduceren van geluids- en audiovisuele werken.

Eerste, tweede en derde verwerende partijen verkopen via hun respectievelijke websites <http://www. .info>, <http://www. .com> en <http://www. .com> dragers voor het reproduceren van geluids- en audiovisuele werken (zoals CD's, DVD's, ...) onder meer aan in België gevestigde consumenten. De gekochte goederen worden in België geleverd.

Geen van de verwerende partijen doet aangifte van de lege dragers die vanuit de zetel van de drie verwerende partijen, respectievelijk Duitsland, Luxemburg en het Verenigd Koninkrijk aan Belgische eindconsumenten worden verkocht en geleverd en geen van de drie verwerende partijen betaalt enige vergoeding waarvan de inning door eiseres dient te gebeuren overeenkomstig artikel 55 van de genoemde wet van 30 juni 1994.

2.2. - Op 1 augustus 2005 richt eiseres een ingebrekestelling aan het adres van de drie verwerende partijen waarbij zij hen aanmaant om aangifte te doen van de lege dragers die in België worden verkocht.

Elk van de drie verwerende partijen weigert aangifte te doen en weigert de betaling van elke vergoeding.

2.3. Op 24 februari 2006 dagvaardt eiseres de drie verwerende partijen met de vordering zoals hierboven omschreven.

Alle drie de verwerende partijen concluderen tot de ontvankelijkheid maar ongegrondheid van de vordering. Zij vragen eiseres te veroordelen tot de betaling van de kosten van het geding.

3. In rechte

3.1. – Standpunt van eiseres

Eiseres baseert zich op artikel 55 van de wet van 30 juni 1994 en op artikel 1, 8° van het K.B. van 28 maart 1996 betreffende het recht op vergoeding voor het kopiëren voor eigen gebruik voor de auteurs, de uitvoerende kunstenaars en de producenten van fonogrammen en van audiovisuele werken, om te stellen dat verwerende partijen die zich bezighouden met de intracommunautaire verkoop van dragers die gebruikt worden voor het reproduceren van geluidswerken en audiovisuele werken, haar vergoedingen dienen te betalen. Ze vraagt de rechtbank om vast te stellen dat de weigering van verwerende partijen om de vergoeding te betalen, een inbreuk uitmaakt tegen artikel 55 van de genoemde wet van 30 juni 1994, de staking van die inbreuk te bevelen op straf van een dwangsom en aan verwerende partijen te bevelen dit vonnis te publiceren op hun kosten.

3.2. – Standpunt van verweerster

Verwerende partijen voeren aan dat zij niet als intracommunautaire aankoper of invoerder in de zin van het genoemde K.B. van 28 maart 1996 kunnen worden beschouwd. Ter ondersteuning van die stelling laten zij gelden dat het verslag aan de Koning, dat bij het K.B. is gevoegd, geen afdwingbare rechtsregels bevat, in strijd zou zijn met de Europese fiscaalrechtelijke begripsuitlegging en met het vrij verkeer van goederen. Zij stellen tot slot dat het genoemde K.B. van 28 maart 1996 het gelijkheidsbeginsel zou schenden.

3.3. – Omtrent de inbreuken tegen artikel 55 van de wet van 30 juni 1994 betreffende het auteursrecht en de naburige rechten

Artikel 55 van de genoemde wet bepaalt dat de auteurs, de uitvoerende kunstenaars en de producenten van fonogrammen en van audiovisuele werken recht hebben op een vergoeding voor de reproductie voor eigen gebruik van hun werken en prestaties.

De vergoeding wordt betaald door de fabrikant, de intracommunautaire invoerder of aankoper van dragers die gebruikt kunnen worden voor het reproduceren van geluidswerken en audiovisuele werken op de datum waarop die dragers op het nationale grondgebied in de handel worden gebracht (artikel 55, lid 2 van de genoemde wet).

In het genoemde K.B. van 28 maart 1996 betreffende het recht op vergoeding voor het kopiëren voor eigen gebruik voor de auteurs, de uitvoerende kunstenaars en de producenten van fonogrammen en van audiovisuele werken, wordt onder meer het begrip intracommunautaire aankoper nader omschreven. Een intracommunautaire aankoper is een persoon die tot een intracommunautaire aankoop is overgegaan. Een intracommunautaire aankoop wordt in artikel 1, 7° het genoemde K.B. omschreven als het binnenkomen op het nationale grondgebied van één of meer dragers uit een andere Lid-Staat van de Europese Unie.

In het Verslag aan de Koning dat bij het genoemde K.B. op dezelfde dag als het K.B. in het Belgisch Staatsblad is gepubliceerd, wordt bepaald dat elke persoon die materiële handelingen verricht ter uitvoering van een verkoopovereenkomst, als een intracommunautaire aankoper vanaf het nationale grondgebied, zoals omschreven in het K.B., dient te worden beschouwd.

Conform artikel 3 van het genoemde K.B. van 28 maart 1996 is de vergoeding voor het kopiëren voor eigen gebruik verschuldigd op het ogenblik van het in de handel brengen van de drager op het nationale grondgebied, die plaatsvindt wanneer één of meer dragers ter beschikking van de eindconsument worden gesteld.

Uit de stukken die eiseres voorlegt, blijkt dat alle drie de verwerende partijen vanuit hun maatschappelijke zetels respectievelijk in Duitsland, Luxemburg en het Verenigd Koninkrijk zich via hun website uitdrukkelijk richten tot Belgische consumenten aan wie zij aanbieden lege dragers bestemd voor de reproductie voor eigen gebruik van hun werken en prestaties, te verkopen. Via hun website geven zij aan dat de levering naar België mogelijk is waarbij zij beroep zullen doen op tussenpersonen terwijl er verzendingskosten naar België zullen worden aangerekend.

Er wordt geoordeeld dat aan de hand van de stukken die eiseres neerlegt, duidelijk wordt aangetoond dat alle drie de verwerende partijen zich bezighouden met het ter beschikking stellen van lege dragers bestemd voor de reproductie voor eigen gebruik aan Belgische consumenten en met het stellen van materiële handelingen verricht ter uitvoering van verkoopovereenkomsten.

Alle drie de verwerende partijen worden dus als intracommunautaire aankopers in de zin van zowel artikel 1 van het genoemde K.B. van 28 maart 1996 als van artikel 55 van de genoemde wet van 30 juni 1994 beschouwd.

De weigering van alle drie de verwerende partijen om aangifte te doen van de verkochte lege dragers en van de betaling van de hiervoor verschuldigde vergoeding, maakt een inbreuk uit tegen artikel 55 van de genoemde wet van 30 juni 1994.

Verwerende partijen worden bijgetreden in hun standpunt dat het Verslag aan de Koning bij het K.B. van 28 maart 1996 geen afdwingbare rechtsregels bevat. Bij de vaststelling van de inbreuk die verwerende partijen tegen artikel 55 van de genoemde wet van 30 juni 1994 begaan, baseert deze rechtbank zich op het Verslag aan de Koning enkel bij de uitlegging van bepaalde begrippen, en niet teneinde er afdwingbare rechtsregels uit te kunnen afleiden.

Verwerende partijen worden niet gevolgd waar zij stellen dat het Verslag aan de Koning in strijd zou zijn met de Europese fiscaalrechtelijke begripsuitlegging en met het vrij verkeer van goederen.

Er bestaat geen harmonisatie op Europees vlak betreffende het recht op vergoeding voor het kopiëren voor eigen gebruik, zodat de definities die in het Verslag worden toegelicht, als autonoom dienen te worden beschouwd ten opzichte van onder meer Europese fiscaalrechtelijke begrippen.

Wat de verenigbaarheid van het Belgische artikel 55 van de genoemde wet van 30 juni 1994 met de bepalingen van het EG-verdrag inzake het vrij verkeer van goederen betreft, wordt vastgesteld dat de bepalingen van artikel 28 van het EG-verdrag, die handelen over het vrij verkeer van goederen, geen toepassing vinden op de on-line verkoop van goederen. Het aanbieden en verkopen van goederen on-line maakt een dienst uit van de informatiemaatschappij, waarop de bepalingen inzake het vrij verkeer van diensten van toepassing zijn.

Tot slot worden verwerende partijen niet gevolgd in hun standpunt dat de bepalingen van artikel 2 § 3 enerzijds en de bepalingen in artikel 2 § 1, 4°, 5° en 6° van het K.B. van 28 maart 1996 een schending zouden inhouden van het gelijkheidsbeginsel.

Het verschil in behandeling dat in de genoemde bepalingen is voorzien, berust op een objectief criterium en is redelijk verantwoord.

3.4. - Wat betreft de omvang van het stakingsbevel en de gevorderde maatregelen

Eiseres is er in geslaagd aan te tonen dat verwerende partijen een inbreuk begaan tegen artikel 55 van de genoemde wet van 30 juni 1994.

De vordering van eiseres sub (1) is bijgevolg gegrond.

De staking van de inbreuk wordt onmiddellijk bevolen. De gevorderde dwangsom wordt slechts gedeeltelijk toegekend, tot beloop van 2.000 EUR per inbreuk.

Het komt gepast voor de publicatie van dit vonnis te bevelen in twee vaktijdschriften naar keuze van eiseres op kosten van verwerende partijen.

De vorderingen sub (2) en sub (3) zijn dan ook in die mate gegrond.

Het vonnis is uitvoerbaar bij voorraad. Eiseres motiveert niet waarom de mogelijkheid tot borgstelling en kantonnement zou moeten worden uitgesloten. Er wordt dan ook niet in op haar vraag op dit punt ingegaan.

OM DIE REDENEN,

DE RECHTBANK,

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van talen in gerechtszaken,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Verklaren de vordering ontvankelijk en gegrond in volgende mate,

Stellen vast dat verwerende partijen, door het aan in België gevestigde consumenten (privé-personen en ondernemingen die eindgebruiker zijn) te koop aanbieden en/of verkopen van dragers die gebruikt kunnen worden voor het reproduceren van geluids- en audiovisuele werken, zonder daarvan aangifte te doen bij eiseres en de vergoeding voor het kopiëren voor eigen gebruik te betalen, een inbreuk maken op artikel 55 van de Auteurswet,

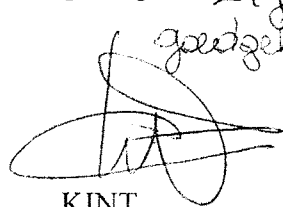
~~Bevelen de staking van de inbreuk op straf van een dwangsom van 2.000 EUR per inbreuk of, indien het bedrag van de vergoeding verschuldigd over de~~

Bevelen de staking van de inbreuk op straf van een dwangsom van 2.000 EUR per inbreuk of, indien het bedrag van de vergoeding verschuldigd over de transacties waarvoor geen tijdige en correcte aangifte werd gedaan hoger zou zijn, twee keer het bedrag van de verschuldigde vergoeding, in het ene of andere geval per dag dat de inbreuk voortduurt,

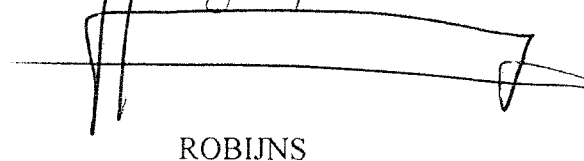
Staan eiseres toe dit vonnis te publiceren in twee vaktijdschriften naar keuze van eiseres waarbij de kosten van publicatie dienen gedragen te worden door alle drie de verwerende partijen samen, terwijl eiseres zich tot elk van hen afzonderlijk kan richten teneinde de kosten van publicatie in hun geheel te verhalen,

Veroordelen verwerende partijen samen tot betaling van de kosten van het geding, daarin begrepen de rechtsplegingsvergoeding, begroot op 242,98 EUR (rpv) + 2.287,08 EUR (dagv) voor eiseres;

Aldus gewezen en uitspraak gedaan ter openbare terechtzitting van het kort geding van 27 juli 2006

KINT

geëtiket de schrapping van 2 prietkop lijnen

ROBIJNS